

Bij het werk van Lenka Strauss

In het werk van LS zijn voortdurend twee bewegingen waarneembaar. Er is het impulsieve schilderen, dat zich van schilderij tot schilderij verderzet en zich op een intuïtieve manier ontwikkelt en er is het, eerder thematische of projectmatige schilderen dat op een geïnformeerde en doordachte manier een idee of intentie tot uitdrukking wil brengen.

Deze twee bewegingen zorgen met regelmaat voor verwarring, maar zorgen ook voor een complexe en avontuurlijke schilderpraktijk.

In de eerste bachelorjaren werd het schilderen van LS gedreven door een interesse in het medium en een nieuwsgierigheid naar plastische en picturale mogelijkheden. Het schilderen was dan nog afgeschermd van een grondige zelfreflectie en ontwikkelde zich al doende door "trial & error". Vanaf het derde bachelorjaar zorgde de noodzaak om grondig na te denken over het hoe, wat, waarom van het schilderen voor enkele nogal fundamentele crisissen. LS schilderde vanuit heel verschillende posities en heel verschillend artistieke houdingen : werken naar waarneming, werken naar soms heel geënceneerde foto's en filmbeelden, uitstappen naar andere media, zelfportretten, soms beheerd dan weer heel roekeloos geschilderd.

In de masterjaren duurde die veelheid aan posities verder maar werd meer en meer duidelijk dat twee bewegingen dominant zijn : het planmatige schilderen en het intuïtieve schilderen. Het schilderen met voorbedachte rade en het schilderen vanuit een ontvankelijkheid. In eerste instantie werden door LS beide posities heel kritisch ondervraagd : is het intuïtieve voldoende betekenisvol en zorgt het planmatige wel voldoende voor plastisch op zichzelf staande werken? Het ene richt zich op de activiteit (de handeling) van het schilderen en gaat weg van "beeld en betekenis", het andere richt zich dan weer voornamelijk op het maken van een communicatief beeld en een leesbare betekenis.

Beide posities hebben dit jaar een doorbraak gekend. Vooral in het thematische werk is, op plastische, puur schilderkundig vlak ,menige dijk gebroken. Waar de aanleiding en de intenties voor het schilderij voorheen vaak in de weg stonden en werkten als een rem op een vrije, avontuurlijke manier van werken, was dit niet meer het geval. Het onderwerp verschoof in de recente werken al schilderend van een idee naar een in de verf geconcretiseerde, fysieke realiteit. Fallische vrouwen, rechtop staande of op een hoge barkruk zittende sekswerkers worden uitgespeeld ten opzichte van een liggende man. De conventie van de viriele verticaliteit wordt ingeruild voor een eerder fluïde horizontaliteit. De vrouwen staan op en verlaten hun